

7

Udelandskabet føltes lige så lydløs som kirken.

En flok børn stod ude på fortovet og kiggede ind imod kirken som om de var udstoppede mannequindukker, der var blevet sat frem som statister til en billig teaterforestilling.

Dennis stod forrest med kisten støttet på den ene skulder. Han gik standhaftigt og akavet imens han skævede hen imod Venus' søster på den anden side.

Wilma, hed hun. Han kendte hende ikke så godt. Hun holdt koncentreret fast i kisten med et hårdt greb som om hun var bange for at hun ville tabe den.

Pludselig stoppede hun brat op, som om hun havde fået en kommando på det. Dennis blev tvunget til at skynde sig at gøre det samme.

"Hun og Venus lignede ret godt hinanden,- lige bortset fra hårfarven. Men meget pæn stadigvæk," tænkte Dennis ureflekteret inden det gik op for ham hvad han var begyndt at tænke på. Han stoppede øjeblikkeligt med den pågældende tankerække.

Wilma så stift ligeud. Hendes øjne var matte og fugtige. Det var tydeligt at se hun havde grædt. *"Måske græder hun stadig. Det er svært at se med alt det regnvand."* Wilmas blonde krøller var blevet brunlige og udglattede. Hvis man ikke vidste at det var hende der skulle være en af kistebærerne, ville det have været umuligt at genkende hende.

Dennis kiggede opmærksomt på hende og forsøgte at følge med i hvornår de skulle gøre noget igen.

Man kunne se at Wilma tænkte med borende kraft. *"Måske tænker hun på hvorfor begravelsesceremonier tager så lang tid."*

Eller på hvad alle dem der står omkring os tænker.

Det gør hun nok ikke. Der er ikke nogen der burde tænke over hvad andre tænker i sådanne situationer. Og i mange andre situationer for den sags skyld.

Hun tænker nok på at hun skal forsøge at høre efter hvad præsten siger, så hun ved hvornår vi skal begynde at gå igen."

Præsten stod stadig og var distraheret af et eller andet, Dennis ikke kunne se hende, så de blev bare stående i en fortsat, lidt akavet stilhed syntes han, men han lod for en sikkerheds skyld være med at komme med nogen kommentarer. *"Det vil nok ikke blive taget så godt imod lige nu,"* var han kommet frem til. Han kiggede mod Wilma igen, der stadig stod forstenet og kiggede imod horisonten.

"Det kan også være hun tænker på hendes bror," kom Dennis i tanker om. *"Han kunne jo ikke nå at komme hjem."*

En fugl havde sat sig på en af kirkegårdens træer og begyndte at fløjte nysgerrigt imens den kiggede varsomt ned på menneskemængden nær den.

"Mon Wilma var sur på hendes bror over at han ikke komme. Eller også var hun meget forstående over for hans situation." Dennis kiggede studerende hen mod den lille fugl. *"Det må også være svært at have sådan et slags arbejde."*

Pludselig rykkede byrden på hans skulder sig. Det gav ham et kort chok, som gjorde at han nærmest snublede, men han faldt ikke, fik hurtigt kontrol og fulgte taktfast med de andre.

Han fik øjenkontakt med Wilma på den anden side, der sendte ham et beskyldende blik.

"Jeg PRØVEDE jo at koncentrere mig om hvornår jeg skulle gå," tænkte han beklagende.

De gik fremad et stykke tid. Regnen skyllede stadig blødt ned fra himlen som om den var blevet orienteret om at den ikke må regne med alt for meget kraft i dag.

Dennis stod ude foran forsamlingshus. Halvdelen af tiden havde han telefonen op til øret, enten for ikke at blive forstyrret af forbigående eller undrende gæster, der ikke kunne forstå hvorfor han blev ved med at stå udenfor og ryge. Han plejede jo heller ikke at ryge medmindre han vir til fest.

Men hovedgrunden til at han konstant havde hånden og til øret som en afhængig businessmand der ikke kan gå mere end 5 minutter uden at mangle sit arbejde, var rent faktisk af telefoniske årsager.

Det var i hvert fald det han forsøgte at få det til at være.

Han kiggede utålmodigt og opgivende hen på den nærliggende legeplads imens han lyttede til de taktvise "beep" fra telefonen.

En børnehaveklasse var ude at lege på grunden og susede rundt i alle retninger. Fra afstand lød larmen varm og munter med alle de grinende og ivrigt råbende barnestemmer. Det var også sådan det så ud langt hen ad vejen.

Oppe på den øverste træplatformene på legekonstruktionen stod en kraftig dreng. Han legede ikke med nogen af de andre børn mere, men stod retvendt mod Dennis og vrælede med åben mund og lukkede øjne. Hvert femte sekund tog han så dyb en indånding så hele hans kraftige skelet udvidede sig, og derefter pustede alt hans vrælen ud med hele hans lungers kraft.

Man skulle tro at man kunne høre ham fra lang afstand, men han var helt lydløs.

Nogle af de andre børn stod glædeligt og pegede viftende op imod ham, men han lod sig ikke bemærke af noget af det.

Drengen havde åbnet sine gennemblødte øjne nu. de fortsatte med at smide væske ned mod de buttede kinder. Hans mund var også lukket. Og kiggede trist hen imod nogen.

Dennis opdagede pludselig at det var ham, drengen havde fået øjenkontakt med. Han kiggede reflektivt væk fra drengen og ned på sin telefon, der var blevet taget væk fra hans øre. Han trykkede på "ring op"-knappen en gang til. "*Sidste gang*" tænkte han med en opgivende tone.

Han vendte ryggen til legepladsen og stod i stedet og kiggede ind i forsamlingshuset.

Det var dukket mange op til begravelsen. De fleste af dem var unge mennesker i 20'erne. Mange af dem stod i små cirkler rundt omkring i fælleshuset. Deres ene hånd bar på et vinglas, den anden havde en mobil hvilende på håndfladen, retvendt op mod deres øjne.

Der var ikke mange der snakkede, og dem der gjorde, gjorde sit bedste for ikke at få øjenkontakt med nogen. Hvis de gjorde, kiggede de hurtigt ned på deres mobiler igen og prøvede at optage sig selv med et eller andet. Når man kiggede igennem menneskemængden kunne der ind imellem opdages nogle middelaldrende mennesker omkring de 40-50 år, samt få ældre mennesker. Mange af dem var Venus' familie, andre var kolleger eller gamle og nuværende lærere. "*De gamle lærere er her nok bare mad. Og de gamle er her for gratis selskab.*"

Opkaldet gik videre til telefonsvarer igen. Han sukkede opgivende til sig selv.

"*22 ubesvarede opkald,*" tænkte Han for sig selv. "*Tobias plejer ganske rigtigt at være dårlig til at tage sin telefon, men han plejer ikke at være så dårlig.*"

Dennis har næsten ikke kunnet kende sin bror i en uge nu. Han kunne ikke rigtig finde ud af hvad han skulle tænke om det. Om han skulle være sur på ham, eller have medlidenhed med ham.

"*Måske er det ikke meningen jeg skal have nogen tanker om det,*" tvang han sig selv til at konkludere.

Dennis kiggede søgende omkring og prøvede at komme i tanker om hvad han havde tænkt sig at gøre nu. I sine øjnes søgen opdagede han en kvinde gå væk fra fælleshuset. Han kiggede i et kort sekund for at afgøre hvad hun skulle. De fik øjenkontakt og Dennis fornemmede instinktivt at det var ham, hun gik målrettet efter. Hun havde et fast og beslutsomt glimt i øjnene.

"*Så mistænksom ser jeg da heller ikke ud!*" sukkede Dennis og gjorde sig klar til at have en diskussion. Han kiggede letvægtet i øjnene og prøvede at holde en frisk og overskudsagtig grimasse.

Damen standsede op foran Dennis. Hun var iført en sort bluse hvorpå der var skrevet fælleshusets navn med røde bogstaver. Fonten der var blevet brugt fik ordene til at se blodige ud. Hun kiggede op på Dennis og sendte ham et varmt service-blik, hvilket overraskede ham gevaldigt.

"Hej," sagde hun kort og så derefter ventende på ham, som om det var nødvendigt for Dennis at svare tilbage for at samtalen kunne fortsætte.

"Hej," blev der høfligt svaret tilbage.

Hendes ansigt var en smule firkantet, hvilket fik hendes grimasser til at se en smule mere grove ud end de i virkeligheden var.

"Jeg blev bedt om at gå herud for at spørge om der er noget vi kan gøre for dig," informerede hun.

"Hvis hun havde taget et forklæde på, havde hun lignet det perfekte eksempel på de der grimme kvindelige stereotypiske kokke i alle film," sammenlignede han, imens han hankede op i sig selv, så der kunne strømme selvtillid igennem venerne og til hele kroppen.

"Jeg skulle lige snakke i telefon," smilede han. "Det var ret vigtigt."

Damen kiggede på ham som om hun prøvede at opfange hvad han lige havde sagt. Hun hævdede begge øjenbryn hvilket fik hende til at ligne en forskrækket hornugle.

Dennis havde svært ved at tyde, hvad det betød og ventede utålmodigt på at hun ville *"ok, det er bare i orden,"* og gå sin vej.

"Jeg snakkede med nogen af gæsterne derinde," begyndte hun med et snært af optrin i hendes stemme, som om hun skulle til at læse en rigtig spændende historie op. Hun kiggede analyserende på ham, som om hun forsøgte at finde ud af hvem han var.

"Du var en af kistebærere, var du ikke?"

Dennis kunne ikke helt se hvordan det havde noget med noget med noget at gøre, men valgte alligevel at svare.

"Jo." Hans stemme var begyndt at blive tør og han begyndte at opgive at se overskuds- og energifyldt ud.

"Det var lidt svært at være sådan, når man snakker om denne slags emner.

Og også en smule insensitivt," synes han.

Hun blev ved med at holde den alvorlige mine: "Det gør mig ondt."

Dennis kunne ikke finde ud af om han behøvede at sige tak. *"Det var jo trodsalt ikke min kæreste, der var død. Og jeg var jo heller ikke en af de tætteste til Venus."*

I stedet for at sige noget valgte han at nikke høfligt. Han følte sig kort øjeblik som et lille skolebarn der nikkede til hvad end hans lærer sagde, så det lignede at han hørte efter.

Han mindede sig selv om at han *hørte* efter lige nu, og at han derfor ikke skulle føle sig dårligt tilpas eller få falsk dårlig samvittighed.

Damen stod og kiggede på ham i et stykke tid. Dennis vidste ikke helt hvad han skulle gøre og kiggede rundt på hvad end der stod bag hende. Med et par sekunders mellemrum kiggede han tilbage på damen for at holde øje med om hun var færdig med at studere ham. Hver gang de fik øjenkontakt, løftede Dennis øjenbrynene og prøvede at se selvsikker ud, selvom hendes blik gjorde ham en smule utryg. Han følte sig som en skadet hjort, der var blevet udset af et rovdyr.

Langt om længe valgte hun at nikke service-agtigt som en høflig tjener, og vendte så rundt og gik tilbage mod fælleshuset.

Dennis følte sig håbløs. Han hørte en sunken stemme inde i sig selv skrike pinefuldt.

Han kunne ikke helt bestemme sig for at det var begravelsen eller den mærkelige kokke-dame, der var årsagen bag ubehaget. Han havde tænkt sig at gå ind mod fælleshuset, men vendte sig først rundt for at forøge at få tanker på noget andet end damen og begravelsen.

Legepladsen var tom. *"De var nok gået tilbage imod den børnehave, de nu engang kom fra,"* konkluderede Dennis, selvom han ikke helt forstod hvordan de kunne forsvinde på 5-10 minutter uden han havde lagt mærke til det i det fjerne lydbillede, der for et par minutter siden ikke bestod af andet end børnelarmen.

Dennis lod være med at tænke videre over det, vendte rundt og gik imod forsamlingshuset med tom hjerne. Ved indgangen stod et par klynger af rygere og kiggede tomt på hinanden. Den eneste snak der blev foretaget, var af to unge drenge i en af klyngerne.

Dennis lod være med at lægge mærke til hvem der stod i klyngerne og gik forbi dem uden at kigge op. Døren blev holdt åben af en tung sten. *"Der var nok ikke nogen, der kunne finde dørholderen,"* tænkte Dennis automatisk uden han rigtig lod mærke til hvad der foregik i hans tanker. Det sædvanlige indeklima lagde sig om ham som et klæbende, behageligt tæppe.

"Dennis!" var der en udenfor der råbte. Det var nok en af rygerne.

"Kan personen da ikke have lidt situationsfornemmelse," beklagede Dennis sig og lod som han ikke hørte, hans navn blev kaldt. *"Han kunne da i det mindste lige vente et kvarters tid. Nu er jeg lige trådt indenfor"* Han kunne mærke en del blikke både forfra og bagfra.

"Dennis!" blev der igen råbt.

Dennis knyttede automatisk næverne. *"Hvis det er så vigtigt, må han gå indenfor,"* tænkte han bebrejdende. Han kiggede sig rundt i lokalet. Der var stadig nogen der sad og småspiste imens deres sidekammerater prøvede at få en stille samtale i gang. Andre stod stadig i de samme klynger som sidst, Dennis havde kigget efter.

Og så var der et par stykker der ligesom ham selv stod og kiggede inspicerende rundt i lokalet som en overtænkende detektiv fra 1800-tallet.

"Det var et tidspunkt som nu, hvor jeg skulle have husket den pibe, jeg købte på e-bay for et par måneder siden," ærgrede Dennis sig, der aldrig rigtig havde nået at finde en undskyldning til at bruge den. *"Det er heller ikke særlig praktisk at have en 30 centimeter lang pibe med nogen vegne,"* retfærdiggjorde han for sig selv.

Han skimmede rundt i lokalet en gang til for at finde nogen han kendte. Der var kun nogen stykker af hans bekendte, han vidste ville komme til begravelsen, men han vidste om de stadig var her.

Der var nogle stykker i mængden han havde set før sammen med Tobias eller Venus, men det virkede mærkeligt at begynde at skabe nye relationer givet begivenheden.

"Dennis, for satan!" lød det bag ham. Det var den samme mandestemme, som havde kaldt hans navn lige før. Stemmen virkede ikke særlig bekendt, men efter at have mislykkedes med at finde andre bekendte, vendte han sig modvilligt for at se hvem det var, der ville snakke med ham.

En ung mand kom halvt løbende igennem lokalet. For hver gang han passerede nogen, klappede han dem på skulderen eller blinkede selvsikkert til dem, hvilket fik hans løbestil til at minde om dem samme man fik efter at have skidt i bukserne. Ind imellem kiggede han op imod Dennis og smilede overdrevent.

"Jeg har set ham før, men det er ikke en jeg kender," klargjorde Dennis for sig selv; *"men hvorfor i alverden opfører han sig som om vi er kerneveninder?"*

Dennis stod i midten af lokalet ude til den ene side og studerede ham. Han havde en åben, sort fleecejakke på, der helt sikkert lugtede af røg. Indenunder bar han en rød T-shirt med et stort hvidt tryk af en tilfældig amerikansk tøjdistributør, ingen kendte alligevel, hvilket gjorde mærket meningsløst. Han bar sådan en sort,

moderne bæltetaske, alle rygere bar deres cigaretter i. Et par solbriller pyntede i panden selvom det var skyet udenfor.

"Han ligner lidt en taber fra 80'erne," bemærkede Dennis; "Han mangler bare lige bundesliga-frisuren, eller var den der."

Han hankede en smule op i sig selv og ventede på at manden havde fået vraltet sig hen til ham.

"Dennis, min ven," smilede han.

Dennis undlod at smile tilbage. Han havde det altid lidt svært med at virke alt for glad og smilende til en begravelse. Det føltes upassende og hånende.

Men manden overfor ham havde smilet hele vejen hen til Dennis. Og har sikkert også smilt lige siden han ankom til kirken for nogle timer siden. Manden slog ud med armene og gjorde klar til at slå dem om Dennis, hvilket fik ham til at træde et par skridt tilbage, men manden blev ved med at gå frem imod ham som en overglad vampyr der lige havde fået øje et blødende dyr.

Dennis rakte ud med den ene arm og satte den på 80'er-drengens bryst så han ikke kun komme hen til ham.

"Hvad laver du?" spurgte han irriteret.

"Var det her virkelig en, Venus gad hænge ud sammen med?"

Hun plejede da at have relativt god smag i mennesker," tænkte Dennis bittert.

I et øjeblik så den over-entusiastiske mand ikke særlig entusiastisk ud. Hans læber vendte sig et sekund nedad og dannede en forvirret grimasse.

Han ansigtsmaske skiftede tilbage til den tidligere overlegne playboy-maske. Dennis bed sig hårdt i læben og forsøgte at kontrollere sig selv.

"Du kan da godt huske mig, min ven. Ikke?" Manden stod og kiggede forventningsfuldt på ham som en overgearet dreng på juleaftens dag.

"Jo, jeg kan godt kende dig," svarede Dennis kort og afvisende og vendte sig om for at finde på noget andet at foretage sig. *"Det var jo heller ikke helt løgn at jeg kunne kende ham,"* sagde han stumt til sig selv imens fortsatte sin trasken væk fra den sære mand.

"Måske jeg skulle prøve at finde Venus' forældre."

De vil nok gerne vide hvordan det står til med Tobias... Også selvom jeg ikke rigtig ved noget.

Og så kan jeg tage hjem bagefter."

Han fik øje på hende kokke-damen der tidligere havde set til ham. *"Hun ved måske hvor de,"* håbede Dennis. Han hørte igen 80'er-drengen skræppende stemme bag sig. Han ignorerede den igen selvom han kunne mærke at folk omkring dem var begyndt at kigge på dem igen med blikkene fyldt med en blanding af nysgerrig-, fornærmet- og nedladenhed.

"Undskyld," startede Dennis høfligt ud.

Den firkantede dame kiggede hen på ham og løftede ventede øjenbrynene. Dennis mente at han kunne se et forsøg på et smil. *"Måske er der bare nogen mennesker der har grimmere smil end andre,"* funderede han imens han stykkede opstillingen af sit spørgsmål sammen inde i hovedet.

"Har du set Venus' forældre?" spurgte han med et let og uskyldigt blik.

Damen løftede øjenbrynene endnu højere.

Dennis kiggede forventningsfuldt på hende. Der gik uoverskueligt lang tid med akavet stilhed imellem dem. Sådan føltes det i hvert fald.

Firkanten kiggede væk fra Dennis i to sekunder og skulede hen mod et eller andet bag, hvilket gjorde Dennis ivrig for at komme væk. *"Jeg gider ikke snakke med den lalleglade idiot, hvem end det så er."*

De skulende øjne gled tilbage på Dennis. Damen gjorde optræk til at sige noget. *"De sidder derinde,"* sagde hun tonløst og pegede blindt hen mod nogen lokalet i det ene hjørne af fælleshuset. Hun kiggede stadig gennemborende på Dennis som om han havde gjort et eller andet forkert, men han kunne ikke gætte hvad det var.

Han takkede nikkede og gik hen mod lokalerne. En pige med blonde krøller nikkede sørgmodigt til ham da han gik forbi bordet, hun sad ved. Han lagde ikke meget i hendes ansigt. Det havde han ikke tid til. Han kunne mærke skridtene han tog op i hele kroppen. Stylterne han gik på blev tungere og begyndte gradvist at gøre mere og mere ondt.

Han forstod ikke helt hvorfor. Der var ikke sket noget. Og han var heller ikke ked af noget ej heller afkræftet. Han begyndte at blive sur på sig selv. Sur over at han begyndte at få det på den måde.

En arm greb fat i hans skulder forsøgte at vende ham om.

Endnu mere adrenalin suste op i ham, og han blev tvunget til at følge med hånden rundt.

Han kiggede op på håndens ejer og fik lyst at kaste med nogen. Et fjoget ansigt klædt kom til syne. Han gjorde alt for at holde sin vrede inde.

Dennis vidste ikke hvad han ville, men han vidste at hvad end det var, så var han ikke interesseret. *"Han virker alt for glad til nogensinde at have kendt Venus,"* syntes han. *"Og hvorfor er det så vigtigt for ham at stå at grine ved siden af mig?"*

"Dennis forhelvede," grinede han hyæne-agtigt. *"Skal vi lege katten efter musen eller hvad fanden laver du?"*

Dennis fik lyst til at slå ham. Han kiggede sig omkring og overvejede sine omgivelser. Han tog en dyb indånding for at forsøge at beherske sig, men imens han gjorde dette, pustede manden sig op med luft og holdt vejret så kraftigt at han kon til at ligne en forpustet frø, for at imitere Dennis' dybe indånding, hvilket derfor umuliggjorde hans beherskningsforsøg.

"Er der noget du vil sige," spurgte Dennis utålmodigt. Han forsøgte at lyde selvtillidsfuldt, men det var begyndt blive svært grundet vreden, og han var usikker på om man kunne se sprækkerne.

"Jeg var lige på vej hen til at gøre noget vigtigt," forklarede han retvendt. I et kort sekund håbede han at der var en eller anden form for standard-intelligens i manden, og han ville sige; *"jamen så vil jeg lade være med at forstyrre dig,"* og gå sin vej. Men udfra hans uforstående blik – som Dennis fandt en smule nedgørende – blev hans smalle håb om at der var en smule forstand mellem ørerne på 80'er-knægten, opløst.

Hans forvirrede ansigtsmaske omdannede sig til et selvsikkert smil. *"Han ligner lidt en der er i byen for at score piger."* bemærkede Dennis. *"Han har vist misforstået koncepten 'Begravelse'."*

Fjolsets ansigt ændrede sig en smule. Til spørgende, men smilende ansigtsudtryk, som når man interesseret spørger ind til en sød pige. *"Du er jo Tobias' bror,"* offentliggjorde han opklarende som om det skulle svare på alle verdens "first world problems".

"Jeg har ikke set ham siden hans lille opvisning i kirken," grinede manden videre og forsøgte drillende at slå Dennis på skulderen men han undveg.

"måske han også sad og grinte inde i kirken," funderede Dennis irriteret.

Mandens ansigt blev en lille smule mere seriøst, selvom han stadig havde et smil på læben. Dennis blev så overrasket over mandens toneskift at han de første par sekunder glemte at høre efter.

"...Så jeg ville høre om du ved hvor han er. Det ligner jo ikke ham at opføre sig så oprørsk," sagde han og tilføjede grinende: "Det plejer jo at være mig, der er sådan!"

Dennis kiggede overvejende på ham som om han prøvede at finde ud af om han skulle slå ham på højre eller venstre side af skrinet.

"Jeg ved ikke hvor han er," sagde Dennis kort.

"Nå, det var en skam," smilede manden og kiggede derefter tænkende op i luften og så ud som han skulle til at fortælle en spændende livshistorie.

Men det gjorde han heldigvis ikke.

"Tobias og jeg har jo kendt hinanden i lang tid, og jeg har aldrig set ham på den måde før," sagde manden reflekterende, hvilket sendte Dennis i chok i et kort øjeblik. *"Der kan man bare se. Så han KAN være fornuftig,"* tænkte han forbløffet.

De kiggede et akavet øjeblik på hinanden uden at sige noget.

"Nå men jeg skal lige finde nogen," sagde Dennis undskyldende og vendte sig halvt om. Han besluttede sig for ikke at begynde et slagsmål med ham alligevel. *"Så ville jeg jo ikke være meget bedre end fjolset selv,"* huskede han sig selv på.

"Nårh ja," udstødte manden halvt sarkastisk og hev en halvt røget smøg op af lommen. "Jeg kom også lige i tanker om at eg også har nogen vigtige ting at tage mig til," udmeldte han som om han var en businessmand, der undskyldende skulle til at gå for at tag et vigtigt telefonopkald. Han rettede på sin bæltetaske og gik udenfor.

"En buket roser," sagde Dennis beslutsomt. "Igen."

Blomsterpigen kiggede uimponeret på ham som om at det han var til stede i butikken ødelagde hele hendes dag. Hun rullede opgivende med øjnene og udgav derefter et suk, der efter Dennis' mening ikke lød som et irriteret et af slagsen.

"Er det dig eller din hund, der er så glad for roser?" Han grinede selvbestemt og fulgte efter hende. Hun tog fat i en buket roser og vendte sig om mod Dennis. Hun holdt så godt fat i dem at hendes knoer blev endnu mere udstående end de var i forvejen, som om hun troede at nogen ville begynde at tage fat i dem og plukke bladene af dem, *"hvilket ingen kunne finde på,"* tænkte han for sig selv og udlod et lille smil.

Den unge pige lagde sit hoved en smule på skrå og kiggede undrende på på Dennis som om hun skulle til at stille et vigtigt analyserende spørgsmål, der kunne besvare mysteriet om Den mystiske mand og roserne.

"Og hans hund," fortsatte han stumt, der gjorde smilet en lille smule bredere, hvilket forvandlede pigens

øjne til de efterhånden vanlige, dømmende borende kighuller. Dennis havde svært ved at vurdere om det bare var sådan hendes øjne altid så ud, eller om det var en faktisk reaktion på hans tilstedeværelse.

"Hvad smager bedst? Tornene eller bladene?" Pigens ansigtsmaske gav sig ikke, og det var svært at sige om spørgsmålet var seriøst ment.

"Du kan da selv prøve at smage," svarede Dennis selvfølgeligt og rakte ud efter bladene på de roser hun stod med. Hun tog kraftigt fat i hans arm og forhindrede ham i at kunne nå. *"Hun er ikke slap for sådan en lille pige,"* bemærkede han.

Dennis trådte et skridt tilbage for at signalere at han ikke forsøgte at gribe fat i blomsterne længere. Han fik et ubevidst smil på læben.

"Jeg troede da, det var mig der havde bedt om blomsterne." Han slog ud med aftenen som en skuffet date, der lige var blevet ghostet. "Det er ikke særlig god customer-service, det der," fortalte han hende skarpt med en falsk seriøs undertone. Han pegede opdragende på hende.

Hun rullede med øjnene igen. Hun slog sit lange, krøllede hår til siden med sin ene hånd imens hun stedfast kiggede ned på roserne i den anden hånd. Hånden, der holdt fast i roserne var blevet helt rød af anstrengelse. "Pas på at roserne ikke stikker dig inde under dit trøjeærme," sagde han advarende, og pegede hengivent ned på trøjeærmet.

Hun kiggede undersøgende ned med en stadig forceret, mut grimasse, og forsøgte at finde ud af hvad han snakkede om. "Når nej, det er bare din hånd," sagde Dennis drillende og pegede ned på hendes stadig rødmenende hånd.

Hun lavede en sur trutmund og kiggede irriteret op på Dennis. Hun lavede en pludselig bevægelse, så Dennis troede at hun endelig havde besluttet sig for at tæve ham med blomsterne. Som refleks sprang Dennis' krop forskrækket tilbage uden han selv havde bedt den om at gøre det og dannede derfor en undrende, ubevidst grimasse.

Blomsterpigen bevægede sin krop hen imod Dennis diva-agtig måde, syntes han. I stedet for at stoppe op og smadre ham, gik hun fornærmet forbi ham og kiggede skærende op på ham. "Narrøv," hviskede hun tonløst. Dennis syntes han kunne tyde på hendes ellers ensformige stemme at den havde ændret attitude uden selv at være klar over det.

"Måske smiler hun," overvejede Dennis og studerede hendes blonde krøller, og prøvede at forestille sig hvordan hun mon så ud med et smil på læben. *"Det ville se unaturligt ud,"* besluttede han sig derefter for og trak på skuldrende. *"Alle hendes grimasser ser en smule unaturlige ud."*

Han prøvede igen at få øje på hende, men hun var ikke til at se. *"Hun er nok gået op til kassen,"* tænkte han selvfølgeligt og gik derhen imens han drillede sig selv indvendigt over at han ikke havde fulgt ordentligt nok med i omverdenen til at opdage noget så opdageligt.

Blomsterpigen stod, som han havde gættet på, oppe ved kassen. Hun stod med en masse ting i hånden alt imens hun var i færd med at pakke de røde roser ind. *"Hvorfor har hun valgt at tage en masse ting op i hånden hun ikke skulle bruge til noget:"* Han kiggede smilende og opløftende hen på hende, men hun opdagede det ikke.

Hendes tynde hænder lignede forvildede edderkopper, der var blevet fanget i en anden edderkops spindelvæv. Ind imellem slog de saltomotaler rundt om roserne. Rosernes stilkeblade hviskede mysterisk for hver gang edderkopperne skubbede til dem. Dennis stod i stilhed foran hende og studerede hende imens hun fik færdig gjort indpakningen.

Han kunne ikke rigtig finde på noget sjovt at sige lige nu.

”BIANCA,” var der en kvindestemme der råbte ude fra et andet rum. Personalerummet, måske. ”HUSK LIGE AT FÅ GJORT RESTEN AF BUKETTERNE GJORT FÆRDIGE. JEG KAN IKKE NÅ DET LIGE NU.”

Blomsterpigen, Dennis antog hed Bianca, vendte sig hen imod døren hvorfra stemmen kom. Hun bed sig overvejende i læben som om hun ikke kunne bestemme sig for om det en uretfærdig ordre eller ej. ”*Det virkede som en ret unfair aftale,*” syntes Dennis, der stadig stod og studerede den arbejdende pige.

”Det skal jeg jeg nok,” sagde hun kort med en let hævet stemme. Den lød mere lystig og frisk end den plejede. Hun vendte sig mod Dennis igen og forvandlede den halvglade stengrimasse til et skulende blik henvendt til de usamlede blomsterbuketter på bordet. Hun åbnede sin små hænder og lod de mange ting i hendes hænder dryssede ud på bordet.

En saks, et viskelæder, to blyanter, et par solbriller og et stykke notespapir.

”Hvor er den krea-konkurrence, du skal med til,” spurgte Dennis med en sarkastisk undertone og pegede ned på tegnegrejet. Hun kiggede stadig skulende rundt på kassebordet.

”*Måske hørte hun ikke efter,*” overvejede han og kiggede ned på bordet.

Han fik øje på solbrillerne igen. De lå og skinnede i den kølige forårssol og så bedrevidende ud.

Han genkendte den bedrevidende grimasse og huskede tilbage på ham taberen i Lørdags.

Han knyttede næverne og forsøgte at holde vreden tilbage. Hans tanker holdt ham fast i at tænke på manden, hvilket fik hans koncentration til at sive ud som luften på en ballon. Han underbevidsthed tog over, betalte og gik ud af blomsterbiksen.

Bianca kiggede overvejende på ham på vej ud af døren.

Stemningen i butikken forblev intens og opildnet.